

Tomáš Prokop – Loučení

Nedávno jsem zaslech v rádiu na stanici Vltava vzpomínky pro mne neznámého hudebního skladatele Jana Hanuše /1915 - 2004/, který se v závěrečné části vzpomínání zamýšlel nad svým dílem a životem. Konstatoval, jak ten čas letí a co by rád ještě vytvořil. Po výčtu a zamýšlení se nad tímto svým přáním s úsměvem konstatoval, že to už asi není možné, že jeho způsob tvorby již není tak hektický a tak nějak podobně... "Loučení" bylo také zmíněno, ale už nevím přesně v jaké souvislosti.

Tomášovo "Loučení" je pokusem o malířský záznam hlubokého prožitku, který prožíval po smrti své babičky. Vznikala tak zřejmě větší serie návrhů a skic, které chtěl realizovat a někde zavěsit, prezentovat jako svou závěrečnou bakalářskou práci v sochařském ateliéru....

Od počátku studia, snad každý semestr, jsme řešili s Tomášem jeho "nízký reliéf" a omezení plochou. Proto dostával specifická prostorová zadání. I při podzimním vypisování formulářů, tématizaci a specifikaci jeho bakalářské práce jsme řešili jeho malířský záměr. Ten jsme po vzájemné dohodě rozšířili o prostor, který je vždy velmi důležitý pro úplnost vyznění výtvarného - malířského díla - obrazu. Rozšířili jsme tak Tomášovo téma o navrhování, následně hledání ideálního, optimálního a reálného prostoru pro instalaci obrazů – enkaustik a objektů. O stanovení optimálního počtu artefaktů, které přesvědčivě přenesou ideu na diváka. Aula se nakonec stala onou smuteční síní pro truchlení, rozjímání a loučení, pro dva obrazy a jednu bedýnku. Pro promyšlenou instalaci, která si nakonec vyžádala změnu provozní dispozice.

Vchod po zaslepení sádkartonovou příčkou posloužil jako nika pro zavěšení obrazu zacloněného představenou transparentní skleněnou deskou, třemi tabulemi.

U velké plochy zdi naproti východu na dvůr stál na podlaze druhý černobílý obraz – „diptich“ a v koutě volně na podlaze byla umístěna malá bedýnka s popelem...

Něco tomu scházelo!

Obrazy neměly snad správnou velikost?

Ten proti dveřím na dvůr měl být asi zavěšen?

Bedýnka s popelem měla být zcela volně až nebdale položena přímo na podlahu a ne na soklu?

Loučení na mne působilo ve své zcela abstraktní formě /tak trochu Petr Veselý/ až moc doslovně a strnule.

Asi jsem byl příliš zasvěcen do procesu, do myšlení, bez odstupů na to, abych byl schopen přijmout, procítit tento hluboce osobní zážitek a nakonec jej vůbec hodnotit.

Tím samozřejmě nenabádám k podobnému postoji pro přijetí tohoto díla a celé této náročné instalace, která se stala jen nakrátko výstavou ve školní galerii Aula.

Ba právě naopak!

Návrh hodnocení: A

Jan Ambrůz
2. června 2015

